

FETÖ Operasyonları ve Mağduriyet Tartışmaları Karşısında Adil Şahitler Olma Sorumluluğumuzu Hatırlamak!

Rıdvan Kaya

Her nasıl adlandırılırsa adlandırılırsın, Gülen yapılanması, hareketi, örgütü ya da cemaatinin zihniyet, kimlik, yöntem ve kurduğu ilişkiler, ittifaklar itibarıyla sahih İslami çizgiden uzak ve şaibeli bir mahiyet arz etmekte olduğu tevhidî bir çizginin takipçisi Müslümanlarca öteden beri kuşku duyulmayan bir husustu. Bu yapı en son 15 Temmuz'da ortaya koyduğu eylemiyle de bu niteliğini çok daha net biçimde görünür kıldı. Niyeti ve samimiyetine dair her türlü tartışmayı anlamsızlaştırırken, tipik bir suç örgütü vasfıyla kamuoyunun karşısına çıktı. Bu itibarla gelinen noktada dünden çok daha açık biçimde bu oluşuma karşı çıkmak, temsil ettiği anlayışı ve pratiği reddetmek, mahkûm etmek gerekiyor.

Mamafih bu oluşumun toplumsal yapıda geniş bir tabana, büyük bir sempatizan kitlesine sahip olduğu ve yakın bir zamana kadar da bilhassa dinî saiklerle insanların bu oluşuma destek verdikleri de biliniyor. İşte bu durum söz konusu yapıyı ve ona karşı tavrı gündeme alırken bazı hassasiyetleri göz önünde bulundurmayı gerektirmekte. Ayrıca da 15 Temmuz darbe girişimiyle birlikte suç örgütü vasfı netleşmiş olmakla birlikte, iktidarın bu yapıyla mücadele adına attığı çeşitli idari ve yasal adımların, sergilediği icraatın hukuki zeminde de ciddi birtakım istifhamlara, tartışmalara yol açtığı da görülmeli!

Suç Ne? Suçlu Kim?

15 Temmuz sonrasında mevcut iktidar söylem bazında bu oluşumun tabanı ile tavanı arasında bir ayrım gözettiğini iddia etmekle beraber, pratikte bu yapıyı en geniş çerçevede hedef alan ve adeta uzaktan yakından bu harekete bulaşmış herkesi suçlu addeden bir yaklaşım içinde görünmekte. İlk olarak 17-25 Aralık 2013 tarihinde icraya konan örtülü darbe teşebbüsü sonrasında belirginleşen bu tavır, 15 Temmuz 2016 açık darbe kalkışmasıyla tam bir öfke patlamasına dönüşmüş durumda.

İktidarın 15 Temmuz sonrası ortaya koyduğu yaklaşımı, maruz kaldığı vahşi saldırı karşısında korkan kişinin korkusunun da etkisiyle aşırı ve ölçsüz tepkiler vermesine benzetmek mümkün. Bu tutum alış beraberinde bir genellemeciliği, kimisi birbiriyle bağlantılı ama kimisi de çok uzak, bağlantısız, ilgisiz pek çok şeyi yan yana koyma, aynı çuvala tıkma türünden bir toptancılığı getirmiştir. Suç isnadının, tanımının alabildiğine genişletilmesi neticesinde kitlesel düzeyde suçluluk kategorilerinin oluşturulduğu ve düne kadar yasal-meşru kabul edilen pek çok eylemin bir anda illegal addedilmesiyle çok sayıda insanın bir anda suçlu konumuna düştüğü görülmüştür.

Bu tutumu 'devlet refleksi' kavramıyla tanımlamak da mümkün olabilir.¹ Nitekim güç ve iktidar sahiplerinin çoğu zaman rakip gördükleri, tehdit olarak algıladıkları oluşumlar karşısında adalet ya da kuşatıcılıktan ziyade sindirme ve tasfiye mantığıyla hareket ettikleri bilinen bir gerçektir.

Bununla birlikte Müslümanların, İslami kimliği temsil iddiasında olan çevrelerin, şahısların ise her durumda adaletten, ilkeli tutumdan yana olmaları bir zorunluluktur. Bu tutum kimlik itibarıyla saflığın, netliğin korunması bağlamında bir zorunluluk olduğu gibi, yanlış yapanları uyarma, hakkı ve sabrı tavsiye etme, güç sarhoşluğuyla ölçsüzlüğe sapanları düzeltme vazifesinin ifası açısından da elzemdir.

Bu noktada halen kamuoyu gündeminde epeyce bir yer tutmakta olan bu konuya ilişkin ileri sürülen bazı yaklaşımların, tutumların ne ölçüde tutarlılık arz ettiğine dikkat çekmeyi gerekli görmekteyiz. Hassaten de İslami çevrelerin konuya yaklaşırken dayandıkları tezlerin ne ölçüde haklı ve gerçekçi olduğunun tartışılmasının, sorgulanmasının gerek bugünkü tavrımızın netleştirilmesi gerekse de temsil ettiğimiz kimlik ve değerlerin yarınlarda da gönül rahatlığıyla savunulabilmesi açısından gayet önemli ve lüzumlu olduğuna inanmaktayız.

Kavramsal Tahakküm ve Asabiyye Teslim Olmamak!

Öncelikle devlet merkezli üretilmiş kavramların benimsenmesi ve kullanılması noktasında dikkatli olmak gerektiğini akıldan çıkartmamalıyız. Amacımız Gülen yapılanmasını mahkûm etmek, lanetlemek ise bunu kendi kavramlarımızla yapabiliriz; devletin, iktidarın konjonktürel ihtiyaçlarına bağlı olarak tedavüle sokulmuş kavramlarına, sembollerine neden ihtiyacımız olsun ki? Bu bağlamda FETÖ, ihanet, işgal, son kale vb. kavramlara; bu zeminde üretilen son derece abartılı, hamasi literatüre ve bu kavramlar ve literatür üzerinden inşa edilen düşünme biçimlerine mesafeli yaklaşmalıyız.

Unutmayalım ki resmi söylemin dayatmacı, boğucu tahakkümüne direnme adına biz Müslümanlar yıllardır ‘PKK terör örgütü’, ‘bebek katili Apo’, ‘bölücü terör’ vb. kavramsallaştırmalara karşı dahi hep teyakkuza olduk. Nitekim aynı merkezden üretilmiş ‘irtica’ kavramının, ‘gerici’, ‘mürteci’ sıfatlarının toplumun belli kesimlerinde nasıl bir zihinsel körlüğü beraberinde getirdiğini de gayet iyi biliyorduk.

Bu hassasiyetimiz elbette PKK’yı masum bir yapı, sivil bir örgütlenme vs. olarak görmekten kaynaklanmıyordu. Bilakis bu yapının zulümde hiçbir sınır tanımadığını biliyorduk. Ve daha önemlisi de Müslüman bir halkı cahil bir dönüşüme uğratma çabasından ötürü bizatihi düşman olarak görüyorduk. Ama yine de iktidar merkezli düşünme tuzağına düşmek yerine bu karşıtlığımızı kendi kavramlarımızla ifade etmenin gerekliliğine inanıyorduk. Belki aynı düzeyde, aynı yoğunlukta olması gerekmeyebilir ama aynı hassasiyetin bugün için de yarınlarda da sürdürülmesinin temsil ettiğimiz değerler ve bağımsız kimliğimizin korunması açısından elzem olduğu görülmelidir.

Zanla Değil, Bilgiyle Hareket Etmek!

Önümüze konan her yemeği midemize indirmeye mecbur olmadığımız gibi, her bilgiyi de seçmeden, araştırmadan, sorgulamadan zihnimize boca etmeye mecbur ve mezun değiliz. Bilakis ortada müthiş bir bilgi kirliliği olduğu gerçeğinden hareketle dikkatli, özenli ve adaletli davranmak zorundayız. Birileri on yıllardır bu topluma güdülecek sürü muamelesi yapıyor; elindeki güçle, araçlarla sürekli manipüle ediyor, yönlendiriyor. Oysa biz sürü

değiliz! Tahkik etmekle, fıkı etmekle, sorgulamakla mükellef insanları, müminleriz. Bize sürü muamelesi yapmaya kalkanları hayal kırıklığına uğratmalıyız.

Rabbimiz bizlere zandan kaçınmayı, zanla hareket etmemeyi emrediyor. Hucurat Suresinin 12. ayetinde “*Ey iman edenler! Zannın çoğundan sakının, zira zannın bir kısmı günahdır...*” buyuruyor. Elbette gerçeği araştırmak, hakikate talip olmak mecburiyetinde olan insanların zanna tabi olmaya razı olmaları çirkindir, günahdır. Ve açıktır ki zandan hareketle elde ettiğimiz bilgiler ve ortaya koyduğumuz tavırlar sadece dışımızdakilere karşı bir haksızlık, ölçsüzlük değil, aynı zamanda kendimize karşı da bir tutarsızlık kaynağına dönüşebilir, bizi samimi ve dürüst şahsiyetler olmaktan uzaklaştırıp özsaygımızı tahrip edebilir, kendimize yabancılaştırabilir.

Görölüyor ki Güleni yapılanmanın 15 Temmuz darbe girişimiyle halka yaşattığı dehşetin büyüklüğü, korkunçluğu bu yapıya ve yapıyla ilişkili olduğu iddia edilen kişilere yönelik her türlü suçlamanın, iddianın kabul edilebilirliğine yönelik bir ortam tesis etmiştir. Bu tutum anlaşılabilir olsa da kabul edilemez! Muhatabın kirlili olması, suçlu olması her türlü isnadın kendisine yöneltilmesini haklı çıkartmaz; bu, haksızlığa, adaletsizliğe kapı aralar. Üstelik de bu tutum devamında gerçeklik algısını tahribe yönelecektir ki bundan şiddetle kaçınmak gerekir.

Bilhassa iktidara yakın medya organlarında akıl almaz iddialar hiçbir soruya, şüpheyi ihtiyaç duyulmaksızın dillendirilmekte ve kısa bir süre içinde çok hızlı bir şekilde tedavüle sokulmaktadır. Düşmanı teşhir etmek, ezmek adına başvuru bu tür taktiklerin, yalanın iftiranın kurumsallaşmasına sebebiyet vermesi, yol açması kaçınılmazdır. Ve bu durum gerek zihinsel, gerek toplumsal düzeyde tam bir kirlilik alametidir.

Herkes için ve Her Durumda Adalet Talep Etmek!

Gerekçe, şartlar, imkânlar her ne olursa olsun Müslümanlar asla zulme rıza göstermemeli, hiçbir durumda adaletten, insaftan sapmamalıdır. Ne yazık ki bu süreçte çok üzücü, şaşırtıcı, izah edilmesi mümkün olmayan yaklaşımlarla karşılaşmaktayız. Hukukun rafa kalktığı dönemlerle bu ülkede çokça karşılaşıldığı malumdur ama adeta vicdanların da bu ölçüde devre dışı bırakılması çok dikkat çekicidir. Ve en acısı da her dönemde, her şartta dimdik ayakta olması gereken, yanlışlar, haksızlıklar karşısında harekete geçmesi gereken ‘Müslüman vicdanı’nın da bu süreçte adeta suspus olması, kabuğına çekilmesidir. İşte bu çok ağır bir bedel olmuştur!

Düşünelim ki 100 bini aşan sayıda açığa alma, 85 binin üzerinde gözaltı, 37 bin tutuklama, binlerce şahsa ya da kuruluşa ait mal varlığına el koyma vb. icraatın yaşandığı bir ortamda eğer birileri çıkıp “mağduriyet falan yok” diyebiliyorsa, buna “el insaf” demekten başka ne söylenebilir? Her şeyden önce akıl, mantık bunu kabul etmez! Kim söylerse söylesin, kim kızarsa kızsın ve kimin işine yararsa yarasın, eğer devasa boyutlarda gerçekleştirilen bu tahkikat ve takibatlar neticesinde birileri kimsenin mağdur edilmediğini, velev ki olsa bile bunların dillendirilmemesi gerektiğini savunuyorsa, haksızlıklara dikkat çekilmesini ‘mağduriyet edebiyatı’ gibi bir yaftayla baştan mahkûm etmeye kalkışıyorsa her durumda temiz kalması gereken ‘Müslüman vicdanı’ bu yaklaşıma itiraz etmekle mükelleftir.²

Evet, Güleni yapılanmanın kalkıştığı vahşi, zalim darbe girişimini Allahu Teâlâ'nın lütfuyla hep birlikte başarıyla atlattık. Rabbimiz bu mücadelede canlarını veren, bedel ödeyen kardeşlerimizi cennetiyle mükâfatlandırınsın, bahsettiği bu onuru hepimiz için daim kılsın! Ama bilelim ki eğer yüreğimizde, zihnimizde ilahi ölçülerle ve İslami kimliğimizle bağdaşmayacak şekilde zulme, haksızlığa, adaletsizliğe göz yumma gibi bir tutum, bir yaklaşım yerleşecek olursa, işte bu tahribatı atlatamayız! Eğer vicdanımızı kaybedersek çürürüz, sıradanlaşırız; sözümüzü ve geleceğimizi kaybederiz!

Haksızlık ve Ölçsüzlüğe Kılıf Arayışları Müslüman Vicdanını Yaralıyor!

İşte tam burada karşı karşıya olduğumuz sessizliğin hiç de hayra alamet olmadığını görmek durumundayız. İslami camianın genel tutumuna bakıldığında, olan biteni boş gözlerle seyreden, hiç sorgulamayan, eleştirmeyen, adeta iktidarın her yaptığını meşru gören tavırların yaygınlığı dikkat çekiyor. Kimisi iktidarla ters düşme ve şimşekleri üzerine çekme korkusuyla, kimisi zor duruma sokmama ve karşı tarafın eline koz vermeme kaygısıyla, kimisi de Gülen yapılanmasına duyduğu öfkenin neticesi olarak olan biteni umursamazlıkla izlemeyi tercih etmekte.

Hiç kuşkusuz bu kaygıların bir kısmı anlaşılabilir kaygılardır. Gülen yapılanmasının içeride, dışarıda üstlendiği misyon ve icraatları göz önünde bulundurulduğunda İslami kimlik ve duyarlılık sahibi çevrelerin bu oluşuma karşı son derece kuşkucu ve dışlayıcı bir bakış açısı geliştirmesi tabidir. Buna bağlı olarak gözetilen maslahatların tümüyle temelsiz olduğu, mantık temelinde bir karşılığının olmadığı da söylenemez.

Velakin her ne pahasına olursa olsun adalet ve hakkaniyet ilkesinden taviz vermemekle mükellef olanların yaşanan sıkıntıların üzerini örtme, şahit olunan rahatsızlıkları görmezden gelme gibi bir tutum içinde olmaları adil şahitlik sorumluluğuyla bağdaştırılamaz. Mevcut iktidarın genel manada ümmetten ve mazlum halklardan yana tavrını olumlamak, içeriden dışarıdan İslam düşmanlarının kuşatma politikalarına karşı onu desteklemek tüm politikalarını, her icraatını benimsemeyi gerektirmez. Aklımıza, vicdanımıza ters düşen kararlar, eylemler karşısında sessiz kalmak bize yakışmaz. Allahu Teâlâ'nın “*Ey iman edenler! Kendiniz, ana babanız ve en yakınlarınızın aleyhine de olsa, Allah için şahitlik yaparak adaleti titizlikle ayakta tutanlar olun...*” (Nisa, 4/135) emri bize hangi durumda nasıl davranmamız gerektiğini bildirmektedir.

İşte bu noktada akılla, vicdanla hareket etmek ve adaletle hükmetmek zorundayız. Bu zorunluluk ise önümüze konulanı düşünmeden, araştırmadan benimsemeyi, kabullenmeyi değil, mutlaka sorgulamayı gerektirir. Kalıplaşmış yargıları, propaganda metinlerine dönüşmüş tezleri tartışmamızı lüzumlu kılar.

-Bu Kadar Büyük Operasyonda Biraz Mağduriyet Normaldir!

Yapılan edilenleri savunma, haklı çıkartma adına hukukla, adaletle bağdaştırılması imkânsız söylemler, tezler geliştiriliyor. Mesela deniyor ki: “*Bu kadar büyük bir operasyonda mağduriyet olmaması imkânsızdır ama bu tür olumsuzluklar yapılan işin lüzumu ve cesameti*

dikkate alındığında talidir; kaldı ki bundan dolayı birilerinin canı yanıyorsa onun da sorumlusu tüm bu olan bitene sebep olan malum yapıdır!”

Öncelikle kaçınılmaz mağduriyet söyleminin haklı olmadığını ve geçerli sayılamayacağını vurgulayalım. Mağduriyetler neden kaçınılmaz olsun? Sel, deprem, yangın vb. doğal bir afetten falan söz etmiyoruz ki? İnsan eliyle meydana getirilmiş sıkıntılardan, haksızlıklardan bahsediyoruz. Birileri karar veriyor, başka birileri o kararları icra ediyor ve mağduriyet durumu ortaya çıkıyorsa buna, bunlara kaçınılmaz şeyler diye bakmak doğru değildir. Kimi Müslümanların dahi bunca yanlışa, haksızlığa rağmen “Ne yapalım, olur böyle vakalar!” tavrı içinde gözükmeleri ise doğrusu ayıptır, zulümdür, İslami hassasiyete yakışmayan bir tutumdur.

Oysa biliyoruz ki önlenibilme imkânı varken tek bir insanın dahi mağdur edilmesi çok kötü bir şeydir ve hiçbir şekilde mazur gösterilemez. Kaldı ki yaşadığımız hadiseler bu konuda öyle tek tük, istisnai durumlar falan değil, çok büyük çapta haksızlıkların, zulümlerin yapıldığını bize göstermektedir.

-Yanlışı Örtelim, Düşmana Malzeme Olmasın!

Daha da çirkin olanı ise bunca yakınmaya, feryada rağmen “*Mağduriyet söylemi FETÖ’nün işine yarar!*” mantığıyla zulme, haksızlığa karşı çıkışları bastırmaya çalışanların tutumudur. Adeta vicdan denilen şeyin operasyonel bir alet olduğu kabulünden hareket eden bu yaklaşımı tümüyle mahkûm etmekten başka çare gözükmüyor.

Ne acıdır ki bu ülkede pek çok örneğini defalarca yaşadığımız, işleyiş tarzını çok iyi bildiğimiz bu akıl yürütmenin, daha doğrusu akıl tutulmasının en sakil yansımalarına 15 Temmuz’dan bugüne sayısı 20’ye varan intihar vakaları karşısında bir kere daha şahitlik etmek durumunda kaldık. Maruz kaldıkları haksızlık, baskı, içine düşürüldükleri sıkıntılı ruh hali neticesinde intihara sürüklenenlerle ilgili olarak en küçük bir empati, sorgulama, muhasebe yapma gereği bile duymadan bu acı manzaranın faturasını da malum yapıya kesen bir söylem rahatlıkla yaygınlaşabildi, yaygınlaştırıldı.

Ne yazık ki birileri “Acaba bu operasyonlarda bir yanlışlık yapılıyor mu? Bir değil, iki değil bu kadar insanın canına kıyması bir şeylerin ters gittiğini göstermiyor mu? Bu kadar insanı, kendilerine büyük, çok büyük bir haksızlığa uğradıkları duygusuna sevk eden ve felakete sürükleyen bu kararların gözden geçirilmesi gerekmiyor mu?” diye sormadılar, sormadılar. Bu çok temel, vicdan sahibi her insanın aklını kurcalaması gereken basit soruları sormayanların, sorma gereği duymayanların ya da “Sormayalım ki cephemizde bir zayıflık görüntüsü, yapıp ettiklerimize dair bir şüphe oluşmasın.” kaygısıyla hareket edenlerin inşa edecekleri düzenin adaletle, insafla, merhametle bağdaşması mümkün olabilir mi?

-Suçsuz Olduklarını İspatlasınlar!

Gerçekten çok enteresan akıl yürütmelerle, argümanlarla karşılaşıyoruz: Doğrudan darbe girişimi ile irtibatının olması imkânsız binlerce insanın suçlanması ile ilgili olarak “*Nereden biliyorsunuz hepsinin masum olduklarını?*” deniliyor mesela. Ne kadar abes bir yaklaşım! Oysa hukukta masumiyete değil, suça delil aranır.

“İşte ortada şu kadar şehit, yaralı var, korkunç bir darbe girişimi var, bunun hesabı sorulmasın mı?” deniyor yine! Tamam, sorulsun da kimden sorulsun? Ceza sorumluluğunun şahsiliği ilkesi hukukun temel prensibidir. Yani hiç kimse başkasının fiilinden dolayı sorumlu tutulamaz. İşinden atılamaz; gözaltına alınamaz; tutuklanamaz; yargılanıp mahkûm edilemez. Aile bireylerinden birinin işlediği suçtan dolayı, diğer bireylerden herhangi birisi cezalandırılmaz, mağdur edilemez. Bunlar hukukun, şeriatın temel ilkeleridir. İlke açıktır, nettir, bellidir; kimse kimsenin günah yükünü yüklenmez! (Fatır, 35/18)

-Yaş Kuru Ayırmak Zor, Hepsini Yakalım!

Bu süreçte en sık karşılaştığımız argümanlardan biri de *“Yani ne yapalım, bazıları haksızlığa uğrayabilir, mağdur olabilir diye suçlular cezasız mı kalsın?”* söylemi! Evet, eğer illa da birileri mağdur olacaksa varsın suçlular cezasız kalsın! Hak, adalet, insanlık bunu gerektirir. Şeriat, içinde 99 mücrimle birlikte tek bir masumun bulunduğu geminin batırılmasına cevaz vermez.

Hem biz ilahi adalete inanmıyor muyuz, din gününün geleceğine iman etmiyor muyuz? Varsın bazı suçluların cezası ahirete kalsın! Ne olacak, illa da her hesabın bu dünyada görülmesi mi gerekiyor? Masumların haksızlığa uğraması, suçluların cezasız kalmasından daha büyük bir tehlike değil mi?

Ama eğer *“Ya devletimizi tehdit eden unsurlar ne olacak, devletimizin güvenliği ne olacak?”* diye soruluyorsa, doğrusu bu düşünme tarzının bize çok yabancı geldiğini, değil benimsemek, kavramakta dahi zorlandığımızı itiraf edelim! Ayrıca da on yıllardır devletin güvenliğinin mağdurlar üreterek sağlanmasının bedelini fazlasıyla ödemiş bir toplum olarak bu soruların her dönemde farklı çevrelerce bir silah gibi kafamıza doğrultulduğunu da hiç aklımızdan çıkartmayalım!

Mağduriyet yakınmasında bulunanlar resmen paylanıyor, şikâyetçi oldukları için doğrudan suçlanıyorlar. Bu meyanda *“Asıl mağdur devlettir, halktır; kim verecek hesabını 241 şehidimizin, 2.194 yaralımızın?”* türünden sözler öne çıkmakta.

Allah aşkına insanları öldürenlerin, yaralayanların, darbe kalkışmasında bulunanların cezasız kalmasını isteyen mi var? Bu düpedüz demagoji değil mi? Gülen yapılanmasıyla hiçbir ilişkisi, irtibatı olmamasına rağmen kaynağı bilinmeyen raporlarla, sorgulanamayan evraklarla bu sürece dâhil edilen binlerce, on binlerce insanı bir kenara bırakalım! Şu veya bu süreçte bu yapıya, dine hizmet ettiği, vatana nitelikli insanlar yetiştirdiği vb. düşüncelerle sempati duymuş, irtibata geçmiş, derslerine katılmış, yardım toplamış ya da yardım etmiş insanların darbe gibi tümüyle illegal ve dar bir kadroyla organize edilebilecek bir eylemden ötürü suçlanmaları akılla, insafla bağdaşır mı?

-Biz Sizi Uyardığımızda Gereğini Yapmalıydınız!

Bank Asya’ya para yatırmak, Aktif Eğitim-Sen’e üye olmak, Cemaat’in okullarına ya da dershanelerine çocuklarını yollamak vs. örgütsel irtibatın karineleri böyle uzayıp gidiyor. Tamam da tüm bunlar legal kuruluşlar ve işletmeler değil mi? Devletin izni ve onayıyla faaliyet gösteren kuruluşlarla irtibatı yasadışı örgütsel bağlantının göstergesi saymak nasıl bir

hukuk anlayışının sonucudur? Madem bunlar illegal örgüt faaliyetinin uzantısı kuruluşlar idiler, neden daha önce kapatılmadılar? Neden faaliyetlerine izin verildi, göz yumuldu? Devlet vatandaşına tuzak mı kurdu?

Hatta son günlerde üzerinde fırtınalar kopartılan ByLock mevzusu bile tartışmaya çok açık bir gündemdir. Söz konusu yapının silahlı örgüt, illegal terör örgütü vb. suç vasıflarına sahip olduğuna dair henüz netleşmiş, kesinleşmiş hukuki bir mesnedin, bir yargı kararının bulunmadığı bir dönemde bir grup insanın kendi aralarında iletişim kurmak için kullandıkları bu yazılım sistemini örgüt üyeliğinin kesin kanıtı şeklinde kabul etmek ve buradan elde edilen telefon listesine de örgüt üye listesi muamelesi yapmak hukuku çokça zorlamak değil midir?

Ne deniyor? *“17-25 Aralık milattır, biz o tarihe kadar ilişkisini sürdürenleri mazur görebiliriz ama bu tarihten sonra da bu yapıyla ilişkisini sürdürenler, yapıdan ayrılmayanlar darbe sürecinin ortaklarıdır!”* Açıkçası üç ayı aşkın bir süredir tümüyle keyfi ve siyasi olduğu besbelli olan bu mantığın hukuki zemine oturtulması garabetine şahitlik ediyoruz!³

Neden milat 17-25 Aralık oluyor? Eğer *“Bu yapının iktidarı hedef alan illegal bir kimliğinin olduğunun anlaşılması, ifşa olması bu tarihte olmuştur.”* deniliyorsa, başkalarının da çıkıp *“Bu sizin için böyledir, biz bunu çok daha önceden tespit ve ilan etmiştik!”* demesine ne cevap vereceksiniz? Örneğin neden artık hükümetin de kumpas olduğunu ilan ettiği Ergenekon, Balyoz, Askerî Casusluk vd. davaların kurgulanması süreci milat alınmıyor? Ya da neden Gülen yapılanmasının devlete sızma çabası içinde olduğuna dair çok daha eskilere uzandığı bilinen MİT ve Emniyet raporları, MGK kararları vb. belgeler milat kabul edilmiyor? Öyle yapılırsa tepeden tırnağa iktidarın tüm unsurları da suçlu sandalyesine oturur değil mi?

İyi ama tam burada çok açık bir haksızlık, adaletsizlik gözüküyor mu? Sizi de geçmişte pek çokları uyarmıştı ama bunlara kulak asmadınız ve iyi niyetle, saflıkla bu yapıya destek verdiniz. Şimdi çıkıp aldandığınızı itiraf ediyor ve hem halktan hem de Allah’tan af diliyorsunuz. Olmaz mı olur elbette! İyi niyetle hareket edip aldanmak herkesin başına gelebilecek bir şey! Mamafih, siz birilerini uyardıktan sonra uyarınıza kulak asmayıp, bundan sonra da aynı sizin gibi iyi niyetle, saflıkla bu yapıya destek verenleri ise affetmiyorsunuz! Siz aldandığınızda muhatabınız Allah oluyor, O’nun affına sığınmıyorsunuz ama başkaları aldandığında onlar polisle, savcılıkla, mahkemeye muhatap oluyolar, kodesi boyluyorlar!

-Fırsat Bu Fırsat!

FETÖ Operasyonları adına yapılan edilenleri mazur göstermeye, meydana gelen büyük çaplı haksızlıkların, hukuksuzlukların sorgulanmasına yönelik yaklaşımları bastırmaya yönelik söylemlerden biri de şu: *“Bu adamlar kazansaydı halimiz nice olurdu?”* Yani, şu mu denilmek isteniyor: Elleri fırsat geçseydi, kökümüzü kuruturlardı, öyleyse fırsat bizim elimize geçmişken, biz onların köklerini kurutalım!

İyi de o zaman biz niye darbeye ve darbecilere karşı çıktık? Eğer başarılı oldukları takdirde darbecilerin yapacakları şeyleri şimdi biz yapacaksak ya da yapılmasını meşru göreceksak o zaman bizim farkımız nerede kaldı? Biz en temelde darbeye bizatihi hukuksuzluk olduğu için

karşı çıkmıyor muyuz? Eğer biz de darbecilerin yaptığı gibi hukuksuzluğu normal göreceksak özünde aynı yanlışşı sürdürüyor olmaz mıyız?

Neden karşımızdakilerin bize yaptıklarını ya da yapabileceklerini biz de onlara yapmak durumunda olalım? Biz bize yakışanı yapmakla mükellefiz. Bizim Rabbimiz tarafından belirlenmiş sınırlarımız var ve her halükarda onlara uymak durumundayız.

-Bize Acımayacaklara Biz Neden Acıyalım ki?

“Bunların bize dost olmadığını, bize acımayacaklarını bilmiyor muyuz?” deniyor! Meselemiz birilerinin bizim hakkımızda ne tür duygular besledikleri ya da bize karşı nerede durup durmadıkları değil, bizim adalet zemininde durmak zorunda oluşumuzdur. Çünkü bizler adil davranmakla emrolunanlarız. İslami kimliğimiz ve ölçülerimizin bize sunduğu çerçeve içinde kalmak ve her durumda adaleti talep etmek şiarımız olmalıdır.

Unutmayalım ki Allahu Teâlâ, düşmanlarımıza karşı dahi adaletle davranmayı bize emrediyor. Maide Suresinin 8. ayetinde *“Bir topluluğa duyduğunuz kin, sizi âdil davranmamaya itmesin.”* buyuruyor. Kur’an-ı Kerim’de Yüce Rabbimiz adil olmanın, adaletle davranmanın gerekliliğini, zorunluluğunu, adaletten hiçbir şartta ayrılmama yükümlülüğünü bize gayet vazih bir şekilde bildirmişken, bu hususta gevşek ve özensiz davranmak gibi bir lüksümüz olabilir mi?

Yukarıdan beri, altını çizdiğimiz tüm bu hususlar söz konusu gündeme dair Müslümanların adil şahitler olma sorumluluklarının yansıması hükmünde sormaları gereken sorular olarak görülmelidir. Şüphesiz siyasi zeminde, dünyevi imkânlar, ilişkiler itibariyle ne getirip ne götüreceğinden bağımsız olarak her durum ve şartta adalet ilkesine göre tavır almakla mükellef olduğumuzu biliyoruz. Bu perspektiften hareketle 15 Temmuz darbe girişimi sonrasında iktidarın icraya koyduğu FETÖ operasyonlarına dair hukuki ve ahlaki bağlamda ciddi manada çelişkilerin, yanlışların var olduğunu söylüyor, bu yapılanların yanlışlığına dikkat çekiyoruz.

Operasyon Mantiğı Hukuka Uygun Olmadığı Gibi, Sonuç Almaktan da Uzak!

Arzu edilen istikamette netice elde etmek için atılan adımların yanlış olduğu, kazandırıcı olmayacağı da ayrıca görülmek durumundadır. Eğer hedef insanları geçmişte yaptıkları tercihlerinden ötürü mahkûm ve mağdur etmek değilse, hedef en geniş sayıda insanı bu kirli, sapkın oluşumdan çekip kurtarmaksa bunun için mutlaka dışlayıcı bir tavır yerine kuşatıcı bir yaklaşım geliştirmek şarttır.

Fussilet Suresinde Rabbimiz *“İyilikle kötülük bir olmaz. Sen (kötülüğü) en güzel bir şekilde önle. O zaman aranızda düşmanlık bulunan kimse, sanki sana candan bir dost olur.”* (41/34) buyuruyor! Yine Mekke’nin fethinden sonra Resulullah’ın (s) “Ebu Süfyan’ın evine sığınanlar korunmuştur, Kâbe’ye sığınanlar korunmuştur, kendi evine girip saklananlar korunmuştur.” buyurmasının hikmeti üzerinde düşünmek gerekiyor. Kuşkusuz düşmanlarına dahi bulundukları durumdan, çıkmazdan kurtulabilecekleri bir çıkış yolu gösterme basireti ve sorumluluğu ile davrananlar sonuçta kazançlı çıkarlarken, kin ve nefretle davrananlar sadece yeni düşmanlıkların ateşini harlarlar.

Özetle mevcut tablo iki açıdan itirazı hak ediyor. Öncelikle adalet, hak, hukuk açısından ki bizim asıl odaklanmamız gereken nokta burası olmalıdır, olan biteni sorgulamak, eleştirmek, tartışmak durumundayız. Adaletten yana olmak, adil şahitler olma sorumluluğu ile davranmak bunu gerektirir.

Ayrıca da yapılanın yöntem itibariyle, sonuç verme açısından da yanlış olduğunu, kazanıcı ve kuşatıcı olmadığını görmek, göstermek durumundayız. Amaç burada bağcı dövmek değil, üzüm yemek olmalıdır. Sapkın, cahil bir yapıdan insanların kurtarılması, çekip alınması hedeflenmelidir. Bu yapının masum insanları daha fazla kandırmasının, gütmesinin önüne geçilmelidir.

Ne var ki şahit olduğumuz şeyler bu amaca paralel adımlar olmuyor. Bilakis bu tür mağduriyetler, haksızlıklar, insafsızlıklar yüzünden malum yapıya sempati duyanların bazı yanlışları görmelerinin daha da zorlaşacağından endişe ediyoruz. Bir anlamda 15 Temmuz'da ortaya çıkan dehşet manzarası karşısında şaşırın, bocalayan, travma geçirenleri yaşadıkları mağduriyetler zemininde derlenmeye, bileylenmeye itecek bir sürecin yaşanabileceğinden korkuyoruz. Oysa daha müsamahakâr, kuşatıcı ve basiretli bir yaklaşımla masumları mücrimlerden ayırmak ve söz konusu yapıdan tam bir kopuşa doğru yönlendirmek tercih edilmeliydi.

Bu ülkede iktidarın sert ve toptancı tavırları yüzünden çeşitli düzeylerde haksızlığa uğrayanların, mağduriyet yaşayanların kaçınılmaz olarak dayanışma ihtiyacı içine girdikleri, konjonktürün müsait olması ve rüzgârların da olumlu esmesine bağlı olarak güçlü ve keskin birer muhalefet odağına dönüştükleri geçmişte pek çok kere görüldü. Hatta cezaevlerinin dahi bu olguya ev sahipliği yaptığı gerçeğiyle defalarca karşılaşıldı. PKK ile mücadele adına binlerce köy yakıldı ve biz daha sonra o köyleri yakılan insanların göç etmek zorunda kaldıkları şehirlerin varoşlarında PKK'nın en sıkı tabanını teşkil ettiklerini gördük. Sol örgütlerle mücadele adına gerçekleştirilen işkenceler, infazlar sayısız gencin militanlaşmasının yolunu açtı. Kısacası zulüm ve hukuksuzluk çoğu zaman zalimane icraatlarla hedeflenenlerin tam tersi sonuçlar doğurdu.

Ve şimdi de binlerce, on binlerce insanın işinden, aşından, ailesinden, özgürlüğünden edildiği FETÖ operasyonlarının da malum yapıya yeni muhataplar, haksızlık ve mağduriyet algısıyla öfke ve nefret hissine boğulmuş militanlar kazandırma ihtimali görmezden gelinemeyecek boyuttadır. Sürecin bu doğrultuda devam etmesinin çözülmesi hedeflenen yapının palazlanmasına zemin teşkil etmesi riski herkesi düşündürmelidir. Ve kuşkusuz böylesi bir durum ise en başta 15 Temmuz'da elde edilen büyük kazanıma, halkın ağır bedeller ödeyerek kazandığı mücadeleye karşı bir haksızlık teşkil edecektir!

Dipnotlar:

1- Bülent Gökgez, "Toplu Tasfiye Mantığı 15 Temmuz Direnişine Gölge Düşürmemeli!", Haksöz, Eylül 2016, Sayı: 307

2- Özgür-Der'in "Darbeci Çeteyle Mücadele Ederken, Masumların Mağdur Edilmemelerine Özen Gösterilmelidir!" başlıklı basın bildirisi, 5 Ağustos 2016.

3- Özgür-Der'in "FETÖ İle Mücadele Adına İcra Edilen Yanlışlar Dizisi Son Bulmalı! Vicdan ve Adalet Duygularının Tahribinden Kaçınılmalıdır!" başlıklı basın bildirisi, 11 Ekim 2016.

[Haksöz Dergisi Sayı: 308 - Kasım 2016](#)

Kaynak: [FETÖ Operasyonları ve Mağduriyet Tartışmaları Karşısında Adil Şahitler Olma Sorumluluğumuzu Hatırlamak! - Rıdvan Kaya](#)